

GERMANOR

“Bo i dansant dem-nos les mans
i enllaçats fem la sardana
que la dansa catalana
uneixi a tots com a germans”

I és que la sardana, la dansa nostrada, la de les anelles que es fan i es desfán, on el poeta, l'home humil que, amb les seves tonades plenes totes de tendresa, pregona i canta, ajudat pel suau so de la tenora i del flubiol, és un espill d'amor entre els homes.

Ah! si aquell somni que tenia jo una nit d'istiu esdevingués realitat!

Davant meu apareixia la joventut d'aquesta estimada vila pujant a un dels pics més formosos de les nostres serralades. Era de nit encara, i els dos grups que formava el jovent seguia la pujada amb els cors vessants de l'alegria que produeix l'excursionisme. Arribarem al cim, i se'ns oferí als nostres ulls la formosor d'una cosa inaudita. Els estels que parpellejaven en el cel blau d'aquella nit serena anaven movent-se i agrupant-se a l'entorn d'un cercle, formant un nucli, i ben aviat veíem brillar en el firmament, compost per una infinitat de punts lluminosos estel·lars, la més preada i formosa de les paraules: *Germanor*. I mirant-nos esbalaïts els uns als altres, ens abraçarem i ens estrenyèrem les mans fins amb aquells que en la pujada no ens miraven el rostre. La foscor anava difonent-se. A un costat, ja les aigües de la Mediterrània ens reflexaven la claror del sol naixent. A un altre, la plana enjogassada despertava al so d'un altre dia de vida. I nosaltres romaniem encara en la carena, amb els ulls fets a l'infinit, i llavors, enllaçats en la més bella de totes les danses i mirant vers al lloc on els estels, que tant ens havien fet mirar i tant havíem sabut comprendre, acabaven de fondre's pels raigs del sol que il·luminaven ja l'espai, les nostres boques entonaren un càntic d'alabança al Creador.

Germanor, beneïda siguis! Qui pogués obtenir-te! Quanta emoció sentiria el cor meu; quanta joia podria escoltar-hi en els seus batecs si els meus braços poguessin estrènyer amb vertadera fruïció a tot el jovent d'aquesta comtal vila, acollit sota els plecs d'una formosa senyera que amb orgull i honor enarbora el jovent dels «Esplais».

Enlairem-la amunt, amics esplaistes; que quan més alta serà, més les brises de les nostres platges faran voleiar-la; més gran ens semblarà als nostres ulls; més joventut podrà acollir-s'hi sota els seus plecs; més mans amigues podrem estrènyer-hi entre les nostres; més fecunda haurà estat la nostra obra.

Amics castellanins: pensem en aquest fet; demostrem arreu d'aquesta plana i del món que el nostre cor, plètòric d'activitat i d'amor vers els nostres semblants, no repararà en sacrificis de cap mena per a assolir la preada *Germanor* amb vertadera sinceritat i amor.

THING-SHANG.